

Loutkové divadlo
BUBENÍČEK
Sokol Královské Vinohrady

Hana Dotřelová

KOCOUR V BOTÁCH

podle starofrancouzské pohádky

osoby:

Matěj - chudý mlynář (Honza)
Kocour - Matějův pomocník a sluha (Martinka)
Král (Jirka)
Johanka - jeho dcera (Pavčina)
Ferdinand - královský komoří (Honza)
Rokford - vládce sousední říše (Lukáš)
Hlasy bratrů

Listopad 2017

1. jednání

(most s řekou, mlýn)

Bratr *(ze zákulisí):* Už se ve mlýně neukazuj!

Matěj *(vpadne od mlýna):* Ale, bratři, táta říkal, že se máme spravedlivě rozdělit.

Bratr *(ze zákulisí):* Všechno zvládneme sami a o mlýn, o mlýn se s tebou dělit nebudeme!

Matěj: Ale, co moje dědictví.

Bratr *(ze zákulisí):* Tady máš kocoura! To je tvoje dědictví!

Kocour *(vletí na jeviště, šplouchne do řeky):* Mňau! Mňau!

Matěj: Vydrž, kocourku, pomohu ti z vody. Málem by ses utopil...
...tak to vidíš, nemáme kam hlavu složit. Mám však zdravé ruce a práce se nebojím. Nějak se uživíme.

Kocour: To máš pravdu.

Matěj: Co? Ty mluvíš?

Kocour: Ano.

Matěj: No tohle, od kdy kocouři mluví?

Kocour: Od té doby, co to od lidí odkoukali...
...jsem tvoje dědictví, a když mne budeš poslouchat, pomohu ti.

Matěj: Cože? – Poslouchat? – Tebe?

Kocour: Ano, když se budeš řídit mými radami, nebudeš litovat.

Matěj: Tak dobře. Co tedy radíš?

Kocour: Pro dnešek budeme bydlet třeba pod mostem, zítra možná už spát v hedvábných peřinách. Co bys tomu řekl, kdybys byl králem?

Matěj: Leda tak kočičím...

Kocour: Nesměj se! Ožením tě s královou dcerou Johankou a budeš králem.

Matěj: Kocoure, to je vtip?
...Matěj ze mlýna - nápadník princezny.

Kocour: Neboj se. Chci ti opravdu pomoci. Nedělám si legraci.

(zvuk přijíždějícího kočáru)

Kocour: Pssst! Tvoje nevěsta přichází. *(vchází Johanka)*

Johanka: Dobrý den, mlynáři.

Matěj: Dobrý den, princezno.

Kocour: Zdravím vás, princezno.

Johanka: Tvůj kocour mluví?

Matěj: Ano princezno.

Kocour: Jsem Matějovo dědictví a nejbližší přítel.

Johanka: Pak tě tedy taky zdravím, kocourku.

Král: *(za scénou)* Johanko! Johanko, kde zase jsi?

Johanka: Tatínek!!!

Matěj: Raději nashledanou, princezno.

Kocour: Máš pravdu, Matěji, schováme se. *(odcházejí)*

Johanka: Nashledanou.

Král: No tak, Johanko, kde jsi?

Johanka: Tady, tatínku.

Král: Nemůžeš se přece stále toulat po kraji. *(vstoupí na scénu)*
S kým jsi to, Johanko, mluvila? Jsi princezna a budoucí královna...
...a máš před svatbou...

Johanka: O žádné vdavky nestojím. Všichni ti panáci, co stále zveš, se natrásají jako holubi a mluví jen o penězích.

Král: Ty ani nevíš, jak je těžké, najít urozeného, bohatého a mocného ženicha. Nemohu tě dát za ženu jen tak někomu.

Johanka: Nezáleží přece na bohatství, ale na srdci. I ten nejchudší by mohl být dobrým králem a mým manželem.

Král: To snad ne? Nějaký chudák a králem? A stejně mám už ženicha pro tebe vybraného.

Johanka: Raději už pojd', tatínku, jsi po celém dni unavený, potřebuješ si odpočinout.

(odcházejí – vzápětí přichází Matěj s kocourem)

Kocour: Tak co? Jak se ti líbí princezna?

Matěj: Líbí. Ale jak bych já, mlynář bez mlýna, s pár groši v kapse, si mohl vzít princeznu za ženu? Copak jsi neslyšel krále?

Kocour: A ty jsi neslyšel princeznu?

Matěj: No, máš pravdu, princezna vypadá hodná a...

Kocour: ...a...?

Matěj: A hezká. Hezčí děvče jsem neviděl.

Kocour: Ty také vypadáš k světu. Johanka na tobě mohla oči nechat.

Matěj: Copak král by dal princeznu za ženu takovému, jako jsem já, který nemá nic?

Kocour: Jen se neboj! Nejdříve však musíme pro tebe vymyslet nějaké pěkné jméno. Král si totiž potrpí na tituly. Jak jsi to říkal? Nemá nic...Pán z Nemanic. To je ono!

Matěj: Pán z Nemanic? Pche! Ale princezna se mi líbí. Když jsem ji uviděl, jako by na obloze zasvitlo ještě jedno sluníčko.
(světelný efekt)

- Kocour:** Teď ale do práce. Musíme se postarat o slavnostní pečínku. A tou je nadívaný králíčí hřbet.
- Matěj:** Králíčí hřbet?
- Kocour:** Můj praprapraprapradědeček, co chytal na zámku myši, povídal, že králův prapradědeček měl nadívaný králíčí hřbet na své zasnubní hostině. A od té doby se žádná svatební hostina bez králíčí pečínky neobešla. Je to tradice. Dost povídání a do práce, potřebuji pěkné šaty, pořádné boty a pěkný klobouk, ať ti před králem neudělám ostudu.
- Matěj:** Chacha, kocour v botách?!
- Kocour:** Prosím, dojdi do města a kup je. Bez šatů to nepůjde.
- Matěj:** Tak dobře. Já pro ně zajdu. *(odchází)*
- Kocour:** Já zatím políčím na králíky. Pár posledních jsem tu někde viděl. *(hudba – loví králíky)* No tak pojd'te, králíci, na dobré zelíčko, šťavnaté... *(skok – havajka)* ...tak, už vás mám.
- Matěj** *(vrací se s uzlíkem):* Koupil jsem všechno, co jsi chtěl.
- Kocour:** Honem, ukaž, jestli mi to padne. *(odchází spolu do zákulisí)*
- Matěj** *(v zákulisí):* Počkej, tady máš klobouk, plášť a boty. *(přichází zpět)*
- Kocour** *(v zákulisí):* Já jsem také nezahálel, nacytal jsem pár králíků, běž se podívat... ...Matějčku! Matěji, to je krása. *(vstupuje a uklání se)* Pane, váš komorník je připraven k vašim službám.
- Matěj:** Kocoure, ty vypadáš jako opravdový komorník.
- Kocour:** Jenom vypadám? Jsem komoří pána z Nemanic!
- Matěj:** To máš pravdu, v kapse mi nezůstal ani groš.
- Kocour:** Dnes ještě půjdeme spát o hladu, zítra už poobědváme na královském zámku.

Hudba

2. jednání

(v královské síni)

Komoří (*roluje koberec*): Je to shánění a běhání. Král chce provdat princeznu a odejít do důchodu. A já, abych vše zařizoval. To je práce, to je práce. Jenom ti králíci mi dělají starosti. Jak já to jenom zařídím, jak to jenom udělám?
(odchází)

(Král a princezna přicházejí.)

Král: Dnes bude velkolepá hostina.

Johanka: Tatínku, odvolej, prosím, hostinu. Já se nechci vdávat.

Král: O tom se nebudeme bavit, je rozhodnuto. Už mám toho tvého toulání dost! Vybral jsem ti nejbohatšího a nejmocnějšího ženicha v celém blízkém i dalekém okolí – hraběte Rokforda.

Johanka: Hrabě je asi nejmocnější, ale také nejošklivější a dokonce se o něm tvrdí, že umí čarovat.

Král: Lidé toho ze závidi napovídají...

Komoří: *(nakoukne)* Mluví pravdu, Rokford je čaroděj.

Král: Kuš! – Ať je jaký chce, bude tvým ženichem a basta!

Johanka: Ale, tatínku... *(s pláčem odbíhá.)*

Král: *(směrem do zákulisí)* Ferdinande, je všechno připraveno?

Komoří (*vstupuje*): Ano, vaše veličenstvo. Slavičí jazýčky na víně se kuchaři náramně povedly, labutí krky v ořechové omáčce se na jazyku jen, jen rozplývají. Slavnostní dort má tři patra.

Král: Dobře, dobře. Vyřid' kuchaři, že ho chválím. A jak to vypadá s králíci hřbety?

Komoří: Musím vás zarmoutit, vaše veličenstvo, v celém království není ani jeden králík. Dnes je králík vzácnost.

Král: Ale já musím mít králíčí hřbet, je to rodinná tradice už od mého praprapraděda. A dnes jsem pozval zvlášť významné hosty. Co by si o nás pomysleli?

Komoří: Je mi líto, ale králíčí pochoutku hosté asi neochutnají.

(fanfáry)

Král: Někdo přijel, běž ho uvítat a zavolej Johanku. A o těch králících si povíme potom.

Komoří: Ano, vaše veličenstvo. *(Odchází)*

(Johanka přichází)

Král: Možná už přijel hrabě, tak se usmívej.

Komoří *(vstoupí obřadně):* Vyslanec hraběte Matěje z Nemanic. *(Odchází)*

Král: Toho neznám. Ať vejde. *(Vchází kocour.)* Vítáme vás. Co si přejete?

Kocour: Dovolte, abych se představil.

Johanka: Ale vždyť je to kocour. Mluvící kocour!

Kocour: Ano a také nejvyšší komorník hraběte z Nemanic.

Král: Co nám přinášíš?

Kocour: Uctivé pozdravení pro princeznu Johanku... ...a malý dárek pro jeho jasnost.

Král: Dárek, jaký dárek?

Kocour: Můj pán vám posílá nejvzácnější pochoutku pro vaši slavnostní tabuli.

Král: Králíka!

Kocour: Ne...

Král: Škoda.

Kocour: ...ne jednoho, ale tři králíky vám posílá hrabě z Nemanic.

Král: To je dar, taková vzácnost. Hrabě musí být velmi bohatý, když může dávat takové dary.

Johanka: Nepozveme, tatínku, pana hraběte na zámek?

Král: Za takový dar? Určitě!

(Kocour se vrací s pytlém.)

Kocour: Vaši králíci. Můj pán vám přeje dobrou chuť.

Král: Vyřid' svému pánovi, že za dar děkujeme a současně ho zveme, aby se zúčastnil naší hostiny.

Kocour: Vaše pozvání s radostí vyřídím.

Král: Ferdinande! *(nakoukne Ferdinand)* Vyřid' kuchaři, že může připravovat králíčí hřbety. *(k Johance)* Tak a tvým zasnubám nestojí nic v cestě. Ještě dnes se provdáš za hraběte Rokforda. Další králíky bychom už asi nedostali.

Hudba

3. jednání

(začínáme tam, kde jsme přestali)

(Na prázdnou scénu vběhne kocour)

Kocour: Pomoc! Pomoc! Kde jste kdo? *(pro sebe)* Copak jsou všichni hlší? Asi budu muset přidat. Pomoooc...!

Komoří: Kdo to tu ruší?

Král: Co se to tu děje, Ferdinande?

Kocour: To jsem já. Nejvyšší komoří hraběte z Nemanic. Pomozte, prosím, můj pán se topí!!!

Král: Proboha!!!

Komoří: Proboha!!!

Kocour: Jeli jsme k vašemu veličenstvu a tu najednou nás přepadli loupežníci. Kočár i koně nám sebrali. Také vzácné dary jsou pryč.

Král: To je hrůza!!!

Komoří: To je hrůza!!!

(přichází Johanka)

Kocour: A teď to nejhorší. Mého pána o jeho vzácný oblek připravili a pak ho z mostu do řeky shodily. Sám jsem tak tak unikl. *(vzlyká)*

Král: Strašlivé!!!

Komoří: Strašlivé!!!

Kocour: To je neštěstí, tolik si přál složit princezně a vašemu veličenstvu poklonu. To je neštěstí!!!

Johanka: Snad se neutopil?

Kocour: Kdepak, umí dobře plavat. Ale...

Král: Ale co?

- Kocour:** Hrabě z Nemanic sedí pod mostem a nemá na sobě zhola nic. Je úplně nahý!
- Johanka:** Musíme mu pomoci, tatínku.
- Král:** Ferdinande, připrav ty nejlepší šaty a honem dojed' k mostu pro hraběte. Doufám, že hrabě přijme mojí pomoc.
- Komoří:** *(mumlá a odchází)*
- Kocour:** Bude mu potěšením. Prosím omluvte mne, musím za svým pánem. To víte, takové rozrušení, musím se o něj postarat. *(k sobě)* Aby něco nevyvedl. *(odejde)*
- Johanka:** Jen aby se mu něco nestalo. To by bylo neštěstí.
- Král:** Takový významný a bohatý člověk. Ani hrabě Rokford ještě nepřijel.
- Rokford:** *(hrom,blesky, vichřice)* Nemějte strach, sousede, už jsem tady. Proč jste mne pozval?
- Král:** Hledám pro dceru Johanku nejvhodnějšího ženicha. Víte, chci, aby byl mocný a bohatý a to vy sousede jste.
- Rokford:** Ano, jsem nejbohatší a nejmocnější na celém světě, a proto nikdy nekupuji zajíce v pytli. Kde je vaše dcera? A co dostane věnem?
- Král:** Hned přijde. Johanko!...*(Johanka v zákulisí odpovídá.)* A o věno si nemusíte dělat starosti, dostane celé království.
- Johanka:** *(vchází)* Tatínku?
- Král:** To je hrabě Rokford, Johanko.
- Johanka:** Dobrý den.
- Rokford:** *(k sobě)* Je docela hezká a když dostane věnem království, bude ještě hezčí. *(k princezně)* Zdravím vás, má nevěsto!
- Johanka:** Promiňte, ale já si vás za manžela vzít nemohu.
- Rokford:** No, tohle!?

- Johanka:** Nezlobte se, ale opravdu si nemohu vzít někoho, koho nemám ráda.
- Rokford:** Žádné vytáčky. Když si chci vzít já tebe, tak to stačí. Žádnou lásku k tomu nepotřebuju. Stačí mi věno. Cha, cha.
- Johanka:** Tatínku, snad nechceš, abych byla celý život nešťastná.
- Král:** Jsi moje jediná dcera, chci pro tebe jen to nejlepší, ale když je to tak... Hrabě, víte, já...
- Rokford:** Tak dost! Však já ji naučím a zkrotím! Zítřka v poledne nám budou vyzvánět svatební zvony. (*Rokford unáší Johanku*) Zvu tě na veselou svatbu, králi. A díky za věno. Cha! Cha!
- Johanka:** (*pláče*) Tatínku! Pomoc!
- Král:** Johanko! Johanko! (*Zůstává na scéně sám a zhroucený v křesle.*)
- (*Přichází kocour s Matějem*)
- Kocour:** Pojď dál, Matěji.
- Matěj:** Já se snad propadnu hanbou. Proč jsi mě oblékl do téhle maškary?
- Kocour:** Řekl jsem králi, že nás okradli loupežníci, že jsi přišel o všechno.
- Matěj:** Ale to není pravda. To je podvod.
- Kocour:** Slíbil jsem ti, že tě udělám králem, tak svůj slib plním. Johanka se na tebe těší. Vypadáš moc pěkně a Johance se určitě budeš líbit. Jen se divím, že nás nikdo nevíta? (*Rozhlíží se, uvidí zhrouceného krále.*) Ehm, ehm. Vaše veličenstvo. Asi usnul... (*jde blíž*) ...**Vaše veličenstvooo!**
- Král:** Co, co se děje? Kdo je to? Johanka?
- Kocour:** To jsem já, nejvyšší komoří hraběte Matěje z Nemanic a můj pán. Přijeli jsme na hostinu.
- Král:** Vítám vás, pane hrabě, bohužel žádná hostina nebude.
- Kocour:** Nevadí, my si něco najdem. A co zasnuby?
- Král:** Ty také nebudou, vlastně už byly. Stalo se velké neštěstí.

Kocour: Neštěstí?

Král: Přál jsem si, aby si Johanka konečně vybrala ženicha. Ale přišel hrabě Rokford a unesl ji na svůj hrad a už zítra se chce s ní oženit. Chtěl jsem pro ni jen to nejlepší a takhle to dopadlo. Nevěděl jsem, že je tak zlý. Viděl jsem jen jeho bohatství.

Matěj: Unesl princeznu? *(pro sebe)* Tak to je konec!

Kocour: *(k Matějovi)* Ano je to konec hraběte Rokforda. Zítra budou znít svatební zvony ne hraběti Rokfordovi, ale tobě Matěji. Co jsem slíbil to splním. *(ke králi)* Vaše veličenstvo, pro mého pána bude čest utkat se s hrabětem Rokfordem a osvobodit vaši dceru.

Král: Hrabě vy? Vy chcete osvobodit Johanku?

Matěj: Rád bych, ale nevím...

Král: Pane hrabě, budu vám do smrti vděčný, jen když mi přivedete Johanku zpátky. *(Odchází.)*

Matěj: Jak bych já mohl...

Kocour: Na takovou maličkost jako je hrabě Rokford stačím sám.

Matěj: Mourku! To přece nemůžeš?

Kocour: Ale můžu, Matěji.

Matěj: O Rokfordovi se říká, že je kouzelník.

Kocour: Právě proto. Věř mi, všechno dobře dopadne. Jde to přesně podle mého plánu.

Matěj: Copak můžeš sám přemoci hraběte Rokforda? Půjdu s tebou, nenechám tě samotného.

Kocour: To tě nesmí ani napadnout. Neboj, nic se mi nestane. Ty se zatím dobře vyspi, ať nemáš kruhy pod očima, zítra v poledne se ženíš.

Hudba

4. jednání

(hrad kouzelníka Rokforda)

Rokford: Duj, větře duj, o mé síle vypravuj. Dnes bude slavný den. Budu mít svatbu s nejkrásnější princeznou. A zítra, zítra mi už bude patřit i její království. Podrobím si zem svého souseda, podrobím si celý svět. Všechno bude moje, všichni se budou přede mnou třást. *(přechází)* Jen duj větře na oslavu. Cha, cha.

**„Černá noc a temný den,
princeznu přiveďte sem.“**

(objeví se Johanka)

Tak co, má princezno. Už si se rozmyslela? Když se podvolíš zahrnu tě zlatem a diamanty. Jestli ne nespátíš už světlo světa.

Johanka: Raději zemřu, než bych s vámi žila bez lásky.

Rokford: Je to tvoje poslední slovo?

Johanka: Ano, nikdy se za vás neprovdám.

Rokford: Rozhodla si se sama.

**„Temný den a černá noc,
pros teď lásku o pomoc.“**

(princezna zmizí)

(zabušení)

Rokford: Co to? Nikoho jsem nezval. Kdo je to?!

Kocour: *(za scénou)* Já!

Rokford: Kdo já?!

Kocour: Kocour! Kocour v botách!

Rokford: Kocour v botách?! No to jsem ještě neviděl. Chachacha. Pobavil si mě. Otevřete bránu a ty pojd' sem. *(vejde kocour)* Co chceš?

Kocour: Vznešený pane, v daleké zemi jsem se doslechl o vaší čarovné moci. Jste prý nejmocnější kouzelník na světě. Mé přání je trochu neskromné, ale chtěl bych se něčemu u vás přiučit.

Rokford: Ty jsi také kouzelník?

Kocour: Teprve začínám. Ale co jsem se doslechl o vašem věhlasu, neměl jsem nikde stání. Řekl jsem si, to je pravý učitel pro tebe. A tak jsem tady. Chtěl bych zhlednout jenom drobet z vašich kouzel a čar.

Rokford: Opravdu?

Kocour: Slyšel jsem, že se umíte proměnit v jakékoli zvíře.

Rokford: To je maličkost. (*hromy, blesky*)

**„Hrom a vítr mocně dujte,
k přeměně mi pomáhejte.
Hrom a blesky, kouzel sílo,
dokonej tu za mne dílo.“**

(*přeměna v HADA*)

Sss, vidíššš! Jsssem veliký a mocný kouzelník! (*pauza*) Ssss! Nejmocnější! Největší! - Ssss!

**„Hrom a blesky celý svět,
podobu mi vrátí zpět.“**

Kocour: Nechci vás urazit, ale v hada se umí proměnit skoro každý kouzelník, také jsem se to učil. Rád bych se přiučil něčemu novému.

Rokford: Cože? No dobrá. Tak se pořádně dívej, to si ještě neviděl. Dívej se dobře.

**„Hrom a vítr mocně dujte,
k přeměně mi pomáhejte.
Hrom a blesky, kouzel sílo,
dokonej tu za mne dílo.“**

(*přeměna v DRAKA*)

Uá, uá. Tak co, už si spokojen? Jsem veliký, největší ze všech kouzelníků a umím být i největším drakem světa.

Kocour: *(pro sebe)* To není špatné!

Rokford: *(čaruje)*

**„Hrom a blesky celý svět,
podobu mi vrátí zpět.“**

(přeměna)

Co tomu říkáš?

Kocour: Nádhera. Nenacházím slov. Jste opravdu největší kouzelník na světě.

Rokford: Cha, cha, cha. To nic není. Mám ti předvést něco jiného? Změním se v leoparda, v slona, v co budeš chtít. Jen si řekni. Chci se trochu pobavit.

Kocour: Neodvažuji se.

Rokford: Tvé přání je napřed splněno.

Kocour: Jediný na světě se umíte proměnit v draka, to je nejsilnější zvíře jaké znám. Ale umíte se proměnit v něco malého. To asi bude pro vás velice obtížné, protože jste největší kouzelník na světě.

Rokford: Cože, ty o tom pochybuješ? Přej si!

Kocour: Tak třeba myš! To asi nedokážete!

Rokford: Dokáží všechno, hned se o tom přesvědčíš!

**„Hrom a vítr mocně dujte,
k přeměně mi pomáhejte.
Hrom a blesky kouzel sílo,
dokonej tu za mne dílo.“**

(přeměna v MYŠ)

Kocour: To jsem potřeboval. Jen počkej. *(honička)* Ták, už tě mám.

Rokford: Uáááááááááá!! *(hromy, blesky)*

Kocour: A je po hraběti Rokfordovi. Matěj má hrad i panství. Může se stát královým zetěm. Ještě najít princeznu. Kam jí jen mohl ten náfuka schovat? Johanko! Princezno! Johanko! *(kočár)* Rychle, král už přijíždí. *(odběhne)*

Matěj: *(přichází sám)* Kocourku! Mourku! Kde jsi? Kocoure, kde jsi? Neměl jsem ho pouštět samotného. Kocoure! Vrátím se pro krále a všechno mu povím. Že jsem jen chudý mlynář bez mlýna, žádný hrabě z Nemanic, že všechno je jen podvod...

Kocour: *(vskočí na scénu)* No to tě nesmí ani napadnout.

Matěj: Kocourku, kamaráde, měl jsem o tebe strach.

Kocour: Už je všechno za námi. To je teď tvůj hrad pane z Nemanic.

Matěj: Ale... Kde je Johanka a Rokford?

Kocour: Rokford je pryč a už se nikdy neukáže, snědl jsem ho.

Matěj: A Johanka?

Kocour: V tom je trochu potíž. Prohledal jsem celý hrad, střechy, sklepy, každou myší díru, ale princezna nikde.

Matěj: To snad není možné. Musíme ji najít! Johanko! Princezno!

(oba hledají)

Kocour: Princezno!

Matěj: Tak to je konec. K čemu je hrad, k čemu je království, když tu není Johanka. Všechno co mám, je teď k ničemu. **Bez ní můj život nemá cenu.**

(objeví se princezna)

Kocour: Princezno!

Matěj: Princezno Johanko!

Johanka: Děkuji za vysvobození. Rokford mne zaklel, když jsem si ho nechtěla vzít za manžela. **Tvá láska mne zachránila.**

Král: *(přichází)* Johanko, dceruško moje, odpusť!

Johanka: Tatínku, Matěj mne vysvobodil.

Král: Děkuji vám, pane hrabě, za dceru. Je to mé jediné štěstí. Přejte si cokoliv – všechno splním. Dávám vám na to své královské slovo.

Matěj: Vaše veličenstvo, prosím o ruku vaši dcery.

Král: Do ničeho ji nutit nebudu, jednou jsem to udělal a jak to dopadlo...

Johanka: Ráda se vdám za Matěje, tatínku. Mám ho ráda.

Král: V tom případě spolu buďte šťastné, děti.

Matěj: Johanko...

Johanka: Matěji...

Kocour: Tak tady jsme už asi zbyteční. Nechcete se podívat na můj nejlepší kousek, vaše veličenstvo, na to, jak perfektně umím chytat myši?

K O N E C